

slutninger ud fra alkoholkoncentrationen, og det findes, når den nedre grænse sættes som af rådet foreslået, ikke betænkeligt at lade generelle, statistisk underbyggede erfaringer være afgørende ved kriminaliseringen. Det skal her bemærkes, at det er ganske sædvanligt, at der fastsættes straf for handlinger, der frembyder en abstrakt fare, men som ikke i det konkrete tilfælde har medført en faresituation. Det vil i den her omhandlede sammenhæng være naturligt at pege på, at den strafmulighed, der består af overtrædelse af færdselslovens øvrige bestemmelser, typisk hviler på en farebetragtning.

Som allerede nævnt finder rådet ikke, at man bør drøfte spørgsmålet om forsvarligheden af at anvende faste promillegrænser løstrevet fra spørgsmålet om, hvor grænsen sættes, og hvilke sanktioner der skal være følgen af en overtrædelse. Jo højere promillegrænsen sættes, desto mindre risiko vil der være for, at reglen rammer personer, som efter de generelle erfaringer om forholdet mellem blodalkoholkoncentration og køreevne ikke har haft deres køreevne nedsat. For så vidt angår den nedre promillegrænse — som de foregående bemærkninger særlig har taget sigte på — ville der være mindre betænkelighed ved en grænse op til $0,8 \text{ ‰}$ — hvor omkring halvdelen ville blive karakteriseret som værende under spirituspåvirkning ved en klinisk prøve — end ved en lavere promilleregulering.

Der vil endvidere være mindre betænkelighed ved en promilleregulering, såfremt sanktionen alene er bøde. Efter rådets forslag, jfr. nærmere nedenfor s. 70, vil frihedsstraf være forbeholdt de højere promiller, ved hvilke i praksis det store flertal bliver eller ville blive karakteriseret som spirituspåvirkede ved en klinisk undersøgelse. Rådet ville nære afgørende betænkelighed ved at knytte frihedsstraf til en regel om $0,8 \text{ ‰}$. Man understreger endvidere, at den af rådet foreslåede „normalgrænse“ for frihedsstraf ved $1,2 \text{ ‰}$ i væsentlig højere grad end den nu i retspraksis anvendte afgrænsning eliminerer risikoen for, at den med beregningen forbundne usikkerhed fører til idømmelse af en konkret ubegrundet frihedsstraf.

Bet. s. 64-66.

c) Den af færdselssikkerhedskommissionen foreslåede promilleregulering ved $0,8 \text{ ‰}$.

Straffelovrådet finder at kunne tiltræde færdselssikkerhedskommissionens forslag om en promillegrænse ved $0,8 \text{ ‰}$, ved siden af den nugældende regel i færdselslovens § 16, stk. 1.

Til den nævnte promille på $0,8$ skal lægges det sædvanlige måleusikkerhedstillæg, der af retslægerrådet er opgjort til $0,15 \text{ ‰}$, jfr. 1969-betænkningen side 43, således at den promille, der skal foreligge, for at grænsen vil være overtrådt, gennemsnitligt vil ligge på $0,95$.

Rådet har herved lagt vægt på resultaterne af de mange videnskabelige undersøgelser, der belyser alkohols evne til at nedsætte køreevnen. Efter den amerikanske undersøgelse fra Grand Rapids, der er omtalt i retslægerrådets skrivelse af 20. marts 1968 til færdselssikkerhedskommissionen, jfr. 1969-betænkningen side 71-72, skulle således sandsynligheden for at komme ud for kørselsuheld ved en alkoholkoncentration i blodet på $0,8 \text{ ‰}$ være 3-4 gange så stor, som når der ikke findes alkohol i blodet.

I en OECD-rapport „Alcohol and Road Traffic“, 1966, har professor Leonhard Goldberg, og dr. John D. T. Havard givet en redegørelse om virkningen af alkohol på motorføreres handlemåde. Det udtales heri, bl. a. på grundlag af Grand Rapids-undersøgelsen, at der for personer med en blodalkoholkoncentration på $0,5 \text{ ‰}$ eller derover er en statistisk signifikant stigning i ulykkesfrekvensen i forhold til motorførere uden alkohol i blodet. På grund af de individuelle forskelle i alkoholtolerance bevarer nogle personer dog deres egnethed som motorfører uændret også over denne promille. Først ved en promille på $0,8$ er køreegenskaberne væsentligt forringede for næsten alle personer.

Rådet har endvidere i sine overvejelser lagt vægt på, at mere end halvdelen af de personer, der har en alkoholkoncentration i blodet på $0,8 \text{ ‰}$ - $1,0 \text{ ‰}$, klinisk frembyder tegn på spirituspåvirkethed, jfr. de undersøgelser, der er refereret i 1969-betænkningen side 31-32.

Grænsen ved $0,8 \text{ ‰}$ svarer endvidere til, hvad der anvendes flere steder i udlandet, f. eks. i England, Frankrig og Østrig, og